

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 36/21
Luxemburg, den 9 mars 2021

Dom i mål C-392/19
VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Om begränsningsåtgärder mot inbäddning genom inramning (*framing*) har vidtagits eller ålagts av upphovsrättsinnehavaren, utgör integrering av ett verk i en tredje parts internetsida genom denna teknik ett tillgängliggörande av verket för en ny publik

Upphovsrättsinnehavarens tillstånd måste följaktligen erhållas för denna överföring till allmänheten

Stiftung Preußischer Kulturbesitz (SPK), en tysk stiftelse, driver Deutsche Digitale Bibliothek, ett digitalt bibliotek som ägnas åt kultur och kunskap och som knyter samman tyska kultur- och vetenskapsinstitutioner i ett nätverk. Webbplatsen för detta bibliotek innehåller länkar till digitaliserat innehåll som finns lagrat på de deltagande institutionernas webbportaler. I egenskap av "digitalt skyltfönster" lagrar Deutsche Digitale Bibliothek i sig emellertid endast miniatyrbilder (*thumbnails*), det vill säga bildframställningar vars storlek har reducerats jämfört med deras originalstorlek.

VG Bild-Kunst, ett bolag som bedriver kollektiv förvaltning av upphovsrätt inom området visuell konst i Tyskland, ställer som krav för att ingå licensavtal med SPK om användning av bolagets katalog av verk i form av miniatyrbilder att det i avtalet ska införas en bestämmelse om att SPK utfäster sig att i samband med användning av de skyddade verk som avses i avtalet vidta effektiva tekniska åtgärder mot att tredje parter genom inramning (*framing*)¹ bäddar in de miniatyrbilder av dessa verk som visas på Deutsche Digitale Bibliotheks webbplats.

SPK ansåg att ett sådant avtalsvillkor inte var skäligt mot bakgrund av lagstiftningen om upphovsrätt och väckte därför talan vid de tyska domstolarna i syfte att få det fastställt att VG Bild-Kunst var skyldigt att bevilja den aktuella licensen utan att denna är förenad med något krav på att tekniska åtgärder som är avsedda att förhindra inbäddning ska vidtas.²

Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) har i detta sammanhang begärt att domstolen ska fastställa huruvida denna överföring ska anses utgöra en överföring till allmänheten, i den mening som avses i direktiv 2001/29,³ vilket, om så är fallet, skulle innebära att VG Bild-Kunst får ålägga SPK att vidta dessa åtgärder.

Domstolen (stora avdelningen) slår fast att den omständigheten att upphovsrättsligt skyddade verk som med upphovsrättsinnehavarens tillstånd har gjorts tillgängliga och fritt åtkomliga för allmänheten på en annan webbplats bäddas in på en tredje parts internetsida utgör en överföring till allmänheten, om inbäddningen sker genom att skyddsåtgärder mot inbäddning som har vidtagits eller ålagts av upphovsrättsinnehavaren kringgås.

¹ Tekniken med inbäddning genom inramning (*framing*) består i att en sida på en webbplats delas in i flera ramar och som i en av dem, med hjälp av en klickbar länk eller en inbäddad webblänk (*inline linking*), visar ett element som kommer från en annan webbplats för att användarna av denna webbplats inte ska se varifrån elementet kommer.

² Enligt tysk rätt är kollektivförvaltningsbolag skyldiga att på skäliga villkor bevilja en licens att använda de rättigheter som bolagen förvaltar till var och en som begär detta. Enligt tysk rättspraxis kan kollektivförvaltningsbolag i undantagsfall emellertid avstå från att bevilja en licens, under förutsättning att beslutet att neka licens inte utgör missbruk av monopolställning och att det mot licensansökan kan göras gällande överordnade legitima intressen.

³ Det föreskrivs i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, 2001, s. 10) att medlemsstaterna ska ge upphovsmän en ensamrätt att tillåta eller förbjuda varje överföring till allmänheten av deras verk.

Domstolens bedömning

Domstolen anger först och främst att den omständigheten att verkens storlek har ändrats i samband med en inbäddning inte har någon betydelse vid bedömningen av huruvida det föreligger en överföring till allmänheten, så länge som verkens originella inslag går att urskilja.

Domstolen påpekar för det första att tekniken med inbäddning utgör en överföring till allmänheten, eftersom denna teknik har till verkan att det visade elementet görs tillgängligt för samtliga potentiella användare av en webbplats. Domstolen erinrar för det andra om att eftersom tekniken med inbäddning innebär användning av samma teknik som den som redan har använts för att överföra det skyddade verket till allmänheten på den ursprungliga webbplatsen, nämligen via internet, uppfyller denna överföring inte villkoret om en ny publik och den omfattas därmed inte av begreppet en överföring "till allmänheten", i den mening som avses i direktiv 2001/29.

Domstolen preciserar emellertid att detta övervägande endast gäller i en situation där tillgången till de aktuella verken på den ursprungliga webbplatsen inte omfattas av någon begränsande åtgärd. I en sådan situation har rättighetsinnehavaren nämligen redan från början gett tillstånd till att dess verk överförs till samtliga internetanvändare.

Domstolen understryker däremot att rättighetsinnehavaren inte har samtyckt till att tredje parter fritt kan överföra innehavarens verk till allmänheten om begränsande åtgärder redan från början har vidtagits eller ålagts av rättighetsinnehavaren. Då har innehavaren tvärtom avsett att endast användarna av en viss webbplats ska få tillgång till innehavarens verk.

Domstolen finner följaktligen att den åtgärd genom vilken ett verk integreras i en tredje parts internetsida, genom tekniken med inbäddning, utgör "tillgängliggörande av detta verk till en ny publik". För en sådan överföring till allmänheten krävs därför att de berörda rättighetsinnehavarna lämnar sitt tillstånd.

Ett motsatt synsätt skulle nämligen vara detsamma som att det infördes en regel om konsumtion av rätten till överföring. En sådan regel skulle medföra att innehavaren förlorade möjligheten att kräva skälig ersättning för utnyttjandet av hans eller hennes verk. Ett sådant synsätt skulle strida mot den skäliga balans som i den digitala miljön ska vidmakthållas mellan, å ena sidan, intresset för innehavare av upphovsrätt och närstående rättigheter att skydda sina immateriella rättigheter och, å andra sidan, skyddet för de intressen och grundläggande rättigheter som de som utnyttjar skyddade alster har.

Domstolen preciserar slutligen att upphovsrättsinnehavaren inte får begränsa sitt samtycke till inbäddning på annat sätt än genom effektiva tekniska åtgärder. I avsaknad av sådana åtgärder kan det nämligen vara svårt att kontrollera om innehavaren har avsett att motsätta sig inbäddning av sina verk.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

Bilder från avkunnandet av domen finns tillgängliga på " [Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106